

Tongen waren een teken voor ongelovig Israël

<http://wayoflife.org/>, 6 april 2010

Uit het boek THE PENTECOSTAL CHARISMATIC MOVEMENTS door David Cloud.

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of [HSV](#))
Vertaling en voetnoten door M.V.

Het is een fundamentele waarheid dat het bijbelse tongenspreken (d.i. buitenlandse talen spreken) hoofdzakelijk een teken was voor Israël, namelijk dat God het evangelie uitbreidde tot alle volkeren. Paulus maakte dit duidelijk in zijn instructies aan de kerk te Korinthe:

“Broeders, word geen kinderen in uw denken, maar wees kinderlijk in de slechtheid, en word in uw denken volwassen. In de wet staat geschreven: Door mensen die een andere taal spreken en door andere lippen zal Ik spreken tot dit volk, en ook dan zullen zij niet naar Mij luisteren, zegt de Heere. Zo zijn de talen dus tot een teken, niet voor hen die geloven, maar voor de ongelovigen, en zo is de profetie niet voor de ongelovigen, maar voor hen die geloven” (1 Korinthiërs 14:20-22).

De Korinthiërs misbruikten de geestelijke gaven en waren erg gesteld geraakt op talen spreken. Als kinderlijken van geest (1 Korinthiërs 3:1) stelden zij zich graag aan met hun gaven. Paulus beveelt hen op te houden kinderlijk te zijn en volwassen te worden in hun denken, door het ware doel van tongen te verstaan. Dat was een vervulling van de profetie van Jesaja 28:11-12 die gericht was aan de joden:

“Daarom zal Hij door belachelijke¹ lippen, en door een andere tong tot **dit volk** spreken; tot wie Hij gezegd heeft: Dit is de rust, geeft de moeden rust, en dit is de verkwikking; doch zij hebben niet willen horen” (Jesaja 28:11-12).

De wonderlijke tongen- of talengave vormde een teken voor ongelovige Joden dat God nu tot alle naties sprak en nu alle mensen opriep om één nieuw geestelijk lichaam te vormen dat uit zowel heidenen als joden zou bestaan. “Dit volk” verwijst naar de joodse natie tot wie de profeet Jesaja sprak.

Telkens wanneer we in het boek Handelingen de gave van tongen uitgeoefend zien, waren er Joden aanwezig (Hand. 2:6-11; 10:46; 19:6). Op de dag van Pinksteren en in Handelingen 19 waren het joden zelf die in tongen spraken.

Fernand Legrand, een voormalige pinkstergelovige, doet de volgende belangrijke observatie:

“It is worth noting that wherever the sign appears, it is always in the presence of JEWS, and where we do not find Jews, as in Athens or in Malta, neither do we find the sign. ... It is in the very nature of the sign that we find the nature of their unbelief. ... The sign denounced or corrected their lack of faith concerning the salvation of those who spoke languages that were foreign to their own, that is, the Gentiles. But this was precisely what the Jews did not want to believe. In fact, they were ‘contrary to all men: forbidding us to speak to the Gentiles that they might be saved’ (1 Thess. 2:15-16). ... The idea of now being made one with foreigners was more than the first-century Jews could stand. The thought alone was enough to fire up their Hebrew atavism. Yet that was the first thing they had to understand and finally admit. So God gave them the best sign possible to make them understand what they could not or would not believe; HE MIRACULOUSLY MADE

¹ Statenvertaling Kantt. 39: “door belachelijke - Dat is, met vreemde talen; want men is gewoon die te belachen, die men niet verstaat. Anders: door belachelijken van lippen. De zin van deze woorden Gods, alsook der naastvolgende, is dat Hij hen met uitlandse vijanden en heilridders, wier taal zij niet verstaan zouden, te huiszoeken wilde”.

JEWES SPEAK IN THE LANGUAGES OF FOREIGNERS. IN SO DOING, GOD PUT JEWISH PRAISE INTO THESE PAGAN TONGUES. ...

"A simple but attentive reading of the Bible reveals the scenario of fierce Jewish opposition towards everything that was not specifically Jewish. We see Jonah who hates the men of Nineveh to the point of disobeying God. ... In his frustration he goes as far as asking for his own death. If Nineveh lives, may Jonah die! ... This spirit of opposition and unbelief will only be reinforced over the centuries. The Jews belong to Yahveh and Yahveh to them, in a closed circle of bigotry; everyone else is cursed. ...

"Daring to suggest that people with a tongue different from their own could benefit from the goodness of God, was to risk one's life. They led Jesus to the top of a hill to throw Him off because He had just said: 'many widows were in Israel in the days of Elias, when the heaven was shut up three years and six months, when great famine was throughout all the land; but unto none of them was Elias sent, save unto Sarepta, a city of Sidon, unto a woman that was a widow.' Jesus added to their immense rage: 'And many lepers were in Israel in the time of Eliseus the prophet; and none of them was cleansed, saving Naaman the Syrian' (Luke 4:25-27). This was, in their eyes, more than enough to deserve death. ...

"What a narrative in Acts 22! The prisoner Paul stands on the steps of the fortress. He motions to the crowd with one hand and asks to speak. As he begins in Hebrew, silence falls upon the crowd. ... But at the very instant that he starts, 'And he said unto me, Depart: for I will send thee far hence unto the Gentiles,' the sentence freezes in mid-air. They listened as far as that word Gentiles (or nations); and threw dust into the air, shouting, 'Away with such a fellow from the earth: for it is not fit that he should live.' What made them explode like that? Simply the idea that God could also be the God of every man and every tongue. It is now easier to understand why speaking in tongues is the sign of this great truth and that for 'this people' it was the means of access to it. ...

"They alone had to be convinced to abandon this particular unbelief and to consider no longer impure the people and the languages that God considered pure, languages pure enough to be spoken by His Holy Spirit. ... This sign in foreign languages, like the triple vision of Peter, taught them that salvation was for 'whosoever,' for 'all flesh,' for 'every tongue.' ...

"But WHO in today's Church composed of peoples, tribes, nations and languages, WHO still needs to be convinced by a repeated sign that the Spirit of God is poured out on all peoples, nations, tribes and languages?" (Legrand, *All about Speaking in Tongues*, pp. 24-27, 33).

Het is onmogelijk een goede doctrine over het spreken in talen te hebben zonder te begrijpen dat het een teken was voor de natie Israël van de nieuwe dingen die God aan het doen was, en die zich uitbreidden tot alle mensen, en joden en heidenen bijeengebracht in één nieuw geestelijk lichaam.

De noodzaak van zo'n teken verdween helemaal in de eerste eeuw. Tegen 70 nC. werd Jeruzalem verwoest door de Romeinse legers, geleid door generaal Titus, en de joden werden verstrooid onder de natiës. Tegen die tijd waren heidenen met tienduizenden tot Jezus Christus gekomen, en heidenkerken werden in het hele Romeinse Rijk opgericht. Het doel van de gave van tongen als een teken voor de natie Israël, was aan zijn eind gekomen. Israël had als natie het teken afgewezen en werd geoordeeld, precies zoals de profeet had voorgezegt:

"Daarom zal Hij door belachelijke¹ lippen, en door een andere tong tot dit volk spreken; tot wie Hij gezegd heeft: Dit is de rust, geeft de moeden rust, en dit is de verkwikking; **doch zij hebben niet willen horen**. Zo zal² hun het woord des HEEREN zijn; gebod op gebod, gebod op gebod, regel op regel, regel op regel, hier een weinig, daar een weinig; **opdat zij³ heengaan, en achterwaarts vallen, en verbreken, en verstrikt en gevangen worden**" (Jesaja 28:11-13).

Jesaja profeteerde niet alleen dat God het teken van de tongen zou geven aan Israël, maar hij profeteerde ook dat Israël dit zou afwijzen en geoordeeld zou worden, hetgeen precies is gebeurd.

² Statenvertaling Kantt. 44: "Zo zal - De zin is: Dewijl zij des Heeren woord veracht hebben, zo zullen zij in hun onverstand gelaten worden en den kleinen kinderen gelijk zijn, welke men het ene gebod na het andere, den enen regel op den anderen, enz., leren moet".

³ Statenvertaling Kantt. 45: "opdat zij Dat is, opdat zij tot verderf en allerlei ellenden vervallen zouden, want dat volgt er gemeenlijk op als men Gods Woord niet wil aannemen".

In 1 Korinthiërs 13 leerde Paulus de kerk te Korinthe dat de gave van tongen zou ophouden:

“De liefde vergaat nooit. Wat dan **profetieën** betreft, zij zullen tenietgedaan worden, wat **talen** betreft, zij zullen ophouden, wat **kennis** betreft, zij zal tenietgedaan worden. 9 Want wij **kennen** ten dele en wij **profeteren** ten dele, 10 maar wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, zal wat ten dele is, tenietgedaan worden” (1 Kor. 13:8-10; [Hier een verklaring van 1 Kor. 13](#)).

Deze passage spreekt over de relevante (in die tijd van nut zijnde) gaven van profetie, tongen en kennis. Het is niet de kennis zélf die zou ophouden; het is de *gave* van kennis. Het is niet het tongen of talen spreken dat zou ophouden; het is de *gave* van talen spreken die zou ophouden.

Wanneer zouden deze gaven tenietgedaan worden? Deze passage geeft aan dat ze in twee fases zullen tenietgedaan worden. De gave van tongen wordt afzonderlijk behandeld ten opzichte van profetie en kennis. De gave van tongen wordt genoemd in vers 8 en daarna niet meer, terwijl de gaven van profetie en kennis opnieuw genoemd worden in de volgende verzen. Ik geloof dat dit leert dat de gave van tongen eerder zou ophouden dan de twee andere gaven. We kunnen dat zien in het boek Handelingen. De finale tijd dat we tongenspreken tegenkomen is Handelingen 19. Tegen die tijd in de kerkgeschiedenis was er geen twijfel meer dat God ook de heidenen riep door het evangelie. Deze zaak was erg duidelijk geworden.

Eens een teken is vervuld, is het dwaas ermee door te gaan. Stel dat iemand mij komt ophalen in een vlieghaven, en ik zeg hem dat ik een rode hoed draag, dan is die rode hoed het teken. Eens dat hij mij onderscheidt door het teken van de hoed, is de noodzaak van dat teken opgehouden. Moest ik die rode hoed blijven dragen, de rest van mijn leven, dan zou dat dwaas zijn.

Zo verdween de gave van tongen reeds voordat de gebeurtenissen in het boek Handelingen hun besluit hadden, maar de gave van profetie en kennis bleven opereren totdat “[het volmaakte was gekomen](#)” en dat was de completering van de Schriftcanon. 2 Timotheüs 3:16-17 zegt: “Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig ... opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaakt toegerust”. De gaven van profetie en kennis werden door de profeten en apostelen aangewend voor de completering van de Schriften, en daarna verdwenen ze. Het laatste boek dat geschreven moest worden was Openbaring. Johannes schreef het boek op hoge leeftijd in ong. 96 nC. op het eiland Patmos, en het werd besloten met de plechtige goddelijke waarschuwing niets toe te voegen of af te nemen “van het boek van deze profetie” (Openbaring 22:18-19). Dit slaat niet enkel op het boek Openbaring zelf maar ook op het hele Boek waarvan Openbaring het finale hoofdstuk vormt.

Deze heldere bijbelse leer over tongen weerlegt alle moderne tongenspreken. Toen de studenten van Charles Parham's Bible School in 1901 in “tongen” begonnen te spreken, of toen “tongen” uitbraken in Azusa Street in 1906, waar waren toen de joden? En waren er joden aanwezig geweest, in welke zin kon dan het tongenspreken een teken zijn geweest dat God het evangelie uitbreidde naar alle naties en een nieuw lichaam stichtte door het evangelie? Dat teken was reeds gegeven, 1900 jaar eerder. In welke zin was dat teken dan niet helemaal vervuld in de eerste eeuw? Dat zijn de moeilijke vragen die elke pinkstergelovige en charismaat moet beantwoorden. Als iemand zou antwoorden dat de joden nog steeds het teken van tongen nodig hebben, zouden wij vragen: “Waarom dan heeft de pinkster/charismatische beweging dit aspect van de tongen, namelijk als teken voor de joden, zo goed als geheel verwaarloosd? Parham in Topeka, en Seymour in Los Angeles, zochten de tongen niet als een teken voor Israël maar als een teken van de “doop van de Heilige Geest”. Hetzelfde is waar voor de “Assemblies of God” en de “Church of God of Prophecy” en de “Foursquare Pentecostal Churches”, en noem verder op.

“Someone, after reading my book, said to me, ‘For you it all boils down to being a sign.’ Of course it does! Take a sign-post for instance; you may discourse at length on its height, its shape, the colour, the phosphorescence and size of its letters, but however accurate your remarks may be, it is impossible to get around the fact that its sole and ultimate purpose is to be a sign-post. And so is it with speaking in tongues. However you may look at it, the Holy Spirit said it was a SIGN for incredulous Israel. In this matter as in others, it can be seen that the rules of the game are not being followed” (Fernand Legrand, *All about Speaking in Tongues*, p. 67).